

ρων έρμηνευτών. 'Αλλ' ἄφ' οὗ τρεῖς τῶν ἀρχαίων σχολιαστῶν τοῦ 'Αριστοφάνους ῥητῶς μαρτυροῦσιν ὅτι ὑπῆρχεν ἀληθῶς τόπος οὕτω καλούμενος (1), οὐδὲν ἀναγκάζει ἡμᾶς ν' ἀπορρίψωμεν τὰς μαρτυρίας αὐτῶν καὶ νὰ διαβλέπωμεν ἐν τῷ στίχῳ τοῦ ποιητοῦ βεβαιωμένα καὶ φορτικὰ λογοπαίγνια. Ὁ Αὐαῖνου λίθος ἦτο ἰσως τόπος ἐν Ἀθήναις ἢ ἀλλοχού τῆς Ἀττικῆς ἀφωσιωμένος εἰς τινὰ τῶν χθονίων θεῶν, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὀνόματος («ἀπὸ τοὺς νεκροὺς αὐαίνεσθαι καὶ ἀλιθάντας εἶναι»): προσφυσῶς δὲ μετέθεσεν αὐτὸν εἰς «Ἄδου ὁ Ἀριστοφάνης. Ἐκ δὲ τῆς ταυτότητος τῆς ἐτυμολογίας, δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ὅτι δὲν ἦτο ἄσχετος καὶ πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Αὐαντήρος Διός. Διότι γνωστὸν εἶναι ὅτι εἰς τὰ ἡλιακὰ καύματα ἀνέφερον οἱ ἀρχαῖοι τὴν αἰτὶν λοιμωδῶν νόσων ἐκ τούτων δ' εὐκολος ἦτο ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ θεοῦ τῶν ὀλεθρίων τῇ γεωργικῇ καυμάτων εἰς θεὸν πέμποντα τὰ νόσους, καὶ εἰκότως δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἐν ταῖς ἐξισλαστηρίοις τελεταῖς πρὸς ἀποτροπὴν ξηρασίας ἐξητεῖτο καὶ τῶν ὑπὸ τῶν αὐτῶν καυμάτων προκαλουμένων νόσων ἡ ἀποτροπὴ Οὕτω καὶ ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ Ἀπόλλωνος βλέπομεν συνυπάρχοντα πάντα ταῦτα τὰ στοιχεῖα, ὁ αὐτὸς δὲ θεὸς ὁ ἀδρύνων τοὺς καρποὺς παρίστατο καὶ ὡς ξηραίνων αὐτοὺς καὶ ὡς αἰτίας ἁματῶν λοιμωδῶν νόσων. Ἡ αὐτὴ δ' ἀπολλωνιακὴ ἐορτὴ ἦτο καὶ εὐχαριστήριος ἐπὶ ταῖς ἀπαρχαῖς τῶν καρπῶν καὶ ἐξισλαστήριος πρὸς ἀποτροπὴν τῶν νόσων. αἰτινες ἀπεδίδοντο εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, Λοῖμιον διὰ τοῦτο ἐπονομαζόμενον. Καὶ ἄλλοθεν δὲ γινώσκοντες ὅτι ἡ αἰτία τῶν νόσων ἀνεφέρετο πολλάκις εἰς τὸν Δία («νοῦσον Διὸς μεγάλου» λέγει ὁ Ὅμηρος), δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ἡ ἐν Ἀττικῇ λατρεία τοῦ Αὐαντήρος Διὸς ἐσκόπει τὸν ἐξισλασμὸν τοῦ θεοῦ πρὸς ἀποτροπὴν οὐ μόνον τῶν ἀπὸ τῆς ξηρασίας κακῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν νόσων, ἡ τουλάχιστον ἐκείνων μόνον, ὧν αἰτία ὑπετίθετο ἡ ξηραίνου τῶν χυμῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐν αἷς καὶ ἡ ἰδίως αὐὰντὴ καλουμένη νόσος.

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὴν παρελθούσαν δευτέραν, 8 ὁκτωβρίου, ἐπέτειον τῆς ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου ἐγένοντο τὰ ἐγκαινία τοῦ ὑπὸ τῶν Γάλλων ἱδρυθέντος μνημείου ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν Σφακτηρίαν νησιδος. Ἐπὶ τούτῳ κατέπλευσαν εἰς Πύλον τὰ γαλλικὰ σκάφη Cecille καὶ Seigneley καὶ ἡ ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Μισούλιν ἑλληνικὴ μοῖσα. Μετέβη δ' ἐκεῖ καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις πρέσβυς τῆς Γαλλίας κόμης Μονβολὼν μετ' ἄλλων μελῶν τῆς ἐνταῦθα γαλλικῆς παροικίας. Ἡ πόλις ἔλαβεν ὄψιν ἐροτάσιμον κοσμηθεῖσα διὰ δαφνῶν καὶ σημαίων, ὑπεδέχθη δὲ διὰ προσφωνήσεως ὁ δήμαρχος τὸν γάλλον πρεσβευτὴν ὅστις ἀντεφώνησε τὰ ἑξῆς:

Κύριε Δέμαρχε,

Σὰς ευχαριστῶ διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποῖους ἀπηγγείλατε. Θέλου ἐὺρῃ ἡγῶ ἐν Γαλλίᾳ. Μετὰ τὸ μέγα πολεμικὸν γεγονός, τῆς σημασίας τοῦ ὁποίου ἐμνήσθητε, ἡ Ἑλλάς ἐπέδωκε εἰς τὸ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν βιομηχανίαν καὶ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς. Εἶνε τὸ ἐπιβλητικώτερον καθήκον παντὸς λαοῦ ὅστις ἀπέκτησε τὴν ἀνεξαρτησίαν του, εἶνε ἡ ὥραιότερα ἀμοιβὴ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἔχυσαν τὸ αἷμα των ὅπως τῇ παράσχῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας. Ἡ κυβερνήσις τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας θέλει προσπαθῆσαι πάντοτε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν οἰκονομικῶν πόρων τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ συνφέρει τοὺς δεσμούς μετὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Βασιλείου Γεωργίου, ὑπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ ὁποίου ἡ

Ἑλλάς βλέπει ἐπυστανομένην τὴν σημασίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ζήτω ὁ ἀνδρείος λαὸς τοῦ Ναυαρίνου, ὅστις ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ διατηρῇ ἀκόμη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ πατρὸς τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἀρχοντος ἕνα αὐτόπτην μάρτυρα μῆος τῶν μεγαλειτέρων ναυμαχιῶν τοῦ αἰῶνος.

Ἡ ἐπιμνημόσυτος τελετὴ ἤρξατο τὴν 8ην πρωινήν ὥραν ὑπὸ τὸν κράτον τῶν πυροβολῶν καὶ τὸν ἦχον τῶν κωδῶνων τῶν ναῶν. Παρήσαν αἱ Ἀρχαὶ καὶ πλῆθος λαοῦ ἐκ τῶν περιχώρων. Τὴν μετακομιδὴν τῶν λειψάνων ἠκολούθουν ἐν μεγάλῃ τολῇ τὰ πληρώματα τῶν πλοίων.

Λόγοι κατὰλληλοι ἐξεφωνήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Μονβολὼν, τοῦ δημάρχου Πυλίων καὶ τοῦ κ. Καλογεροπούλου. Στέφανοι κατετέθησαν τρεῖς, ἐκ μέρους τῶν δῆμων Καλαμῶν, Πυλίων καὶ Πλαταμῶδους μετὰ καταλλήλων προσφωνήσεων. Ἡ ἐορτὴ ἐφωτογραφήθη ἐκ πολλῶν ἀπόψεων.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

7 Ὀκτωβρίου. Μεγάλῃ διαδήλωσι: τοῦ λαοῦ Ἀθηῶν καὶ Πειραιῶς ἐγένετο ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως σήμερον μ.μ. Πρὸς τὸ συνηγμένον πλῆθος ἐπευφημοῦμενος ὁ πρωθυπουργὸς κ. Τρικούπης ὠμίλησεν ἀπὸ τοῦ ἀνδῆρου τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν Ὁ κ. Τρικούπης παροτρύνει τὸν λαὸν εἰς ὑποστήριξιν τῶν κυβερνητικῶν ὑποψηφίων συνώψισε τὰ ἔργα ὅσα ἐπέτελεσεν αὐτὸς ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ καθώρισε τὴν σημερινὴν κατὰστασιν τοῦ ἔθνους ὡς ἑξῆς: «... Ἐνωρθώθη τὸ ἔθνος ἠθικῶς, ἠνωρθώθη τὸ ἔθνος καὶ ὑλικῶς, ἐγένοντο ὅσα ὁ τόπος ἠδύνατο νὰ εὐχρηθῇ ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀναπτύξεως, ἐγένετο ἐργασία ὑπὲρ τῆς παραγωγῆς τῆς χώρας, ἠνοίχθησαν αἱ πύλαι αὐτῆς πρὸς τὴν ἀτελὴ τῶν γεωργικῶν προϊόντων ἐξαγωγήν. προσεκληθῇ διεθνῶς ἡ διανομὴ τῶν πυλῶν τῶν ξένων ἀγορῶν. Ἐγένετο ἐργασία καὶ ὑπὲρ τῆς πολιτείας: διερυθμίσθησαν τὰ οἰκονομικὰ τῆς χώρας, συνετάχθη δὲ αὕτη καὶ στρατιωτικῶς, καὶ μετ' ὀλίγον καταπλέει στόλος, ὅστις θέλει περιαγάγει τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν ἀνὰ τὸ Αἰγαῖον, ὅπως εἰς αὐτὴν προστήκῃ. Ἐγένετο ἐργασία πρὸς διευκόλυνσιν τῶν τῆς ἐμπορίας τῆς χώρας καὶ τῶν τῆς ἐπικοινωνίας τῶν κατοίκων αὐτῆς διὰ τῶν σιδηροδρόμων, διὰ τῶν ἀμαξιτῶν ὁδῶν, διὰ τῆς ἀτμοπλοικῆς συγκοινωνίας. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἐγένοντο χάριν ἡμῶν, χάριν τοῦ βασιλείου; Ὁχι. Ὁχι. Τὸ βασιλεῖον ὑπέστη θυσίας ἀνεκδιηγήτους, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἐπιτελέσῃ ταῦτα, ἀλλὰ ταῦτα ἐπιτελεσθέντα ὑπὲρ ἑαυτοῦ, δὲν ἐπετελέσθησαν χάριν αὐτοῦ. ἐπετελέσθησαν ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἔθνους καὶ ἐπιτελεῖ αὐτὰ τὸ ἔθνος καὶ εἶνε ἀποφασισμένον νὰ ἐπιτελέσῃ αὐτά, ἐξακολουθοῦν τὰς αὐτὰς θυσίας, οὐχὶ χάριν τῆς εὐημερίας τῶν πολιτῶν τοῦ κράτους, ἀλλὰ χάριν τῆς μεγάλῃς ἑλληνικῆς ιδέας, ὑπὲρ ἧς ἐργάσθη καὶ ἐργάζεται τὸ κράτος καὶ ὑπὲρ ἧς ἡ Εὐρώπη συνῆδραμεν εἰς τὴν σύστασιν αὐτοῦ. Ὁήμερον πλησιάζομεν εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου σταθμοῦ, δὲν εἰσῆλθομεν ἔτι εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀμέσου ἐνεργείας, ἀλλ' ἰστάμεθα πρὸ τῆς βαλβίδος, ἰστάμεθα ὅμως ἑτοιμοὶ, ἵνα, πιπτούσης αὐτῆς ἀναλάβωμεν τὸν ἀγῶνα ἐν σθένει, ὑποσχομένῳ τὴν τὴν τελικὴν ἐπιτυχίαν. Ὅτι προβάλλεται εἰς ἐπίλυσιν κατὰ τὰς παρούσας ἐκλογάς, εἶνε ἂν θέλῃ ὁ λαὸς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς πολιτικῆς ταύτης. Τὸ ζήτημα εἶνε ἂν θέλῃ δώσει ὁ λαὸς λευκὴν ψῆφον εἰς τὴν πολιτικὴν τὴν τοιαῦτα παραγαγοῦσαν ἀποτελέσματα, ἢ ἂν θέλῃ δώσει αὐτὴν εἰς τὴν πολιτικὴν, ἧς μόνῃ ἀνακηρυχθεῖσα ἀρχὴ εἶνε, ὅτι θέλει τάντιθετα ὅσων ἐπράξαμεν ἡμεῖς.»

1) «Ἦν μὲν ἀληθῶς τόπος τις οὕτω καλούμενος, Αὐαῖνου λίθος.» (Σχολ. ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 2821 κωδ. τῆς Παρισ. βιβλ.) φασὶ δὲ Αὐαῖνου λίθον τινὰ λέγεσθαι Ἀθήνησι. «Τὸ μὲν φαινόμενον λίθος ἦν Αὐαῖνου καλούμενος....»